

борис
априлов
*
ЧИМИ
*
радиопиеса
за
деца

ЛИЦА:

ДИМБИ – човече
ДОМБИ – човече
МОКСИ – магаре
ЛИСКО – лисиче
ЧИМИ – проклетник

Някаква полянка в някаква гора.

Изглежда, че е хубав ден, птиците премаляват от пеене.

Чуваме подсвиркване, Димби се приближава. Подсвиркването секва.

Д и м б и. Ааа, Домби го няма. Вече е трийсет и осем часът и няма да го чакам.

Подсвиркването му ни подсказва, че се отдалечава.

Чуваме тананикането на Домби.

Д о м б и /след като се е приближил/. Еее, ма защо го няма Димби. Часът е петдесет, а го няма.

Тананикането му ни подсказва, че Домби се отдалечава. Отново пеят птички.

Д и м б и. А, Домби, ти ли си?

Д о м б и. Аз съм, Димби. Защо закъсна?

Д и м б и. Ти закъсна.

Д о м б и. Напротив – обратното. Димби. Когато дойдох, нямаше никой.

Д о м б и. И аз като дойдох нямаше никой.

Д и м б и. Защото си бях тръгнал.

Д о м б и. Ами и аз си бях тръгнал преди да дойдеш.

Д и м б и. Добре че се сетих да се върна.

Д о м б и. И аз, Димби. А бе, викам си, ние с Димби имаме ли среща пред този варел, дето е тук, /чуваме почукване по варела/ или нямаме? И понеже помня много добре, че имаме, взех че се върнах.

Д и м б и. Да, ама аз бях тук.

Д о м б и. Но когато ме нямаше.

Д и м б и. Но и теб те нямаше, когато ме имаше.

Д о м б и. Мен ме нямаше по-късно, а теб те нямаше по-рано.

Д и м б и. Добре де, нали се срещнахме! Какво смяташ да правим днес?

Д о м б и. Ще се къпем.
Д и м б и. А после?
Д о м б и. Отново ще се къпем.
Д и м б и. До вечерта ли?
Д о м б и. Докато се случи нещо по-интересно. Тогава ще започнем да се занимаваме с по-интересното нещо.
Чува се вик за помощ.
Пауза.
Д и м б и. Май че някой вика. За по...
Д о м б и /учудено/. Че кой може да вика? /Оглежда се./ За по...
Отново се чува викът за помощ.
Д и м б и. Ето!... Чуй!... /Двамата се ослушват./ Предлагам незабавно да си вървим... /Тръска глава задето е сбъркал./ Да помогнем.
Д о м б ж. Да, Димби, прав си – да вървим!
Д и м б и. Да, Домби, но не е ли малко прибързано едно незабавно връщане назад, към някакво си място, където някой си вика за по...
Д о м б и. Когато някой вика за по..., около него положението не е добро.
Д и м б и. Ами ако е добро, защо ще вика за по...
Дълга пауза. Песента на птичките.
Д и м б и /неубедено/. Май че ми се е сторило.
Д о м б и /съгласява се/. Точно така.
Г л а с ъ т /който преди малко викаше за помощ/. Ами, ами!
Д и м б и /тихо, уплашено/. Ало, кой иска помощ?
Г л а с ъ т. Аз.
Д и м б и. Кой си ти?
Г л а с ъ т. Чимиджимичамиджоми!
Пауза.
Д и м б и. Какво?
Д о м б и. Кой?
Ч и м и. Чимиджимичамиджоми!
Д и м б и /учудено/. Какво е това?
Ч и м и. Кое?
Д и м б и. Дето го каза?
Ч и м и. Не казах нищо.
Д и м б и. Не, не... Ти говореше нещо дълго.
Д о м б и. Обширно.
Ч и м и. Казах само името си.
Пауза.
Д и м б и /плахо/. Домби, този варел...
Д о м б и /несигурно/. Вярваш ли, този варел?...
Пауза.
Д и м б и. Слушай.
Ч и м и. Какво?
Д и м б и. Ти наистина ли си във варела?
Ч и м и. Няма те представя колко съм вътре.
Д и м б и. Добре де – какво искаш?

Ч и м и. Да ме извадите.
Д и м б и. Защо?
Ч и м и. Защото вѐн е по-добре отколкото вѐтре.
Д и м б и. Но защо ние?
Ч и м и. А кой?
Д и м б и. Защо не си излезеш сам?
Ч и м и. Не мога.
Д о м б и /отсича/. Както си влязъл, така ще си...
Ч и м и. А бе влизането беше горе-долу лесно, /пауза/ но излизането...
Д и м б и. И защо си влязъл?
Ч и м и. Понеже се разхождах.
Пауза.
Д и м б и. И ние се разхождаме...
Д о м б и. ...но не влизаме вѐв варели.
Ч и м и /учудено/. Защо?
Д и м б и. Заобикаляме ги.
Д о м б и. Този варел знаеш ли откога стои тук и винаги го заобикаляме.
Д и м б и /възмутено/. Ще влиза вѐв варели!
Д о м б и /възмущава се и започва да се навива/. Ще влиза вѐв варели!
Слушай, как те наричаха?...
Ч и м и /с готовност/. Чимиджимичамиджоми!
Пауза.
Д о м б и. Слушай, Чими... и... така нататък. Как успя да влезеш?
Ч и м и /невъзмутимо/. Както си вървах, варелът се изпречи пред мен.
Д и м б и. Аха, изпречи!
Ч и м и. Брей, викам си, какво ли е това?... Понеже не знам какво е, разбирате ли?
Д и м б и. Да де, разбираме.
Ч и м и. И си викам – да го разгледам... И както го разглеждам, покачих му се, да видя как изглежда отгоре...
Д и м б и /ядосано/. Кой те бие по главата да гледаш варелите отгоре?
Ч и м и. Никой.
Д о м б и /нетърпеливо/. Продължавай!
Ч и м и. Покачих се и гледам: отгоре – дупка.
Димби и Домби се закискват.
Д и м б и. Че кой варел няма дупка.
Д о м б и /потвърждава/. Варел без дупка!
Ч и м и. Погледнах през дупката. Гледам – тъмно. Викам си, да видя какво има в тъмното. Спуснах се и... Край!
Д о м б и /внезапно/. Като стол без крак.
Д и м б и /учудено/. Домби, какво говориш?
Д о м б и. Варел без дупка е като стол без крак, или тенджера без капак!
Д и м б и. Не прекъсвай съществуването, което говори!... /Обръща се към варела./ Какво имаше в тъмното?
Ч и м и /разочаровано/. Нищо! Цялото тъмно – празно. За първи път виждам такава празно тъмно. /Чука по варела./ Чувате ли?

Д и м б и. Чуваме!
Ч и м и. Празно.
Д и м б и /след пауза/. Домби.
Д о м б и. Кажи, Димби.
Д и м б и. Ами... Трябва да го спасим.
Д о м б и /към варела/. Слушай, ще те спасим!... Ще по-търсим някой от приятелите и ще те спасим. Ще почакаш ли?
Ч и м и. Ще чакам, разбира се. Къде ще вървя!... Защо ви е приятел?
Д и м б и. Защото не можем. Варелът е висок.
Д о м б и. Ще потърсим някой ВИСОК приятел.
Ч и м и. Добре.
Д и м б и. Да не вземеш да изчезнеш?
Ч и м и. Къде повече?..
Музикална пауза.
Д и м б и /поглежда часовника си/. Ей, часът е 38, а още не сме го спасили. Чудя се, Домби, кой от приятелите ни може да мине за висок, ама толкова висок, че да стигне до горната част на варела.
Д о м б и. Ами виж сега, Димби, от ниска гледна точка, Мокси е висок и строен. Предлагам да го намерим и да го доведем.
Д и м б и. Чудесно, да намерим Мокси!
Музикална пауза.
Някакъв странен шум, нещо се трие.
Ч и м и. Ей, кой се чеше на варела?
М о к с и. А! Кой е? /Гишина./ Кой там? /Рита варела./
Ч и м и. Защо риташ? Кой рита варела?
М о к с и /най-после се престашава/. Ей, бъчво!
Ч и м и. Какво?
М о к с и /трепва/. Бъчва такава!
Ч и м и. Ти си бъчва!
М о к с и /прави крачка назад/. Брей!... Аз съм магаре!... А ти... такова...
Какво... там... такова?
Ч и м и. Какво такова?
М о к с и. Бъчва... пък... говориш...
Ч и м и /смее се/. Хе-хе! Бъчва!
М о к с и. Варел!
Ч и м и. Аз съм Чимиджимичамиджоми!
М о к с и /ядосано прави втора крачка назад/. Ей!
Ч и м и. Какво?
М о к с и. Няма да... таковаш?
Ч и м и. Да ковам?
М о к с и. Ами, какво... таковаш!
Ч и м и. ТИ ТАКОВАШ!
М о к с и. Нищо подобно!... Вървя си по пътя и ти изведнъж... Изведнъж...
Ч и м и. Какво бе, какво изведнъж?
М о к с и /вика неочаквано/. Ти си бъчва! Варел!... Знаеш ли ако те ритна!
Ч и м и. Ритни де!

М о к с и. Да, ама ако се засиля и ти ритна едно копито ще видиш!
Ч и м и. Засили се де!
М о к с и. Мислиш, че не мога?... Като се засиля и като ти тегля един...
такова... ритник!
Ч и м и. Чакам.
М о к с и /ядосано/. Сега ще видиш!
Бързо се отдалечава.
Тишина, мълчание. Чуват се песните на птиците.
Ч и м и. Хайде де!... Какво стана?
Мълчание. Само песента на птиците.
Ч и м и. Ей, къде си?
Някои от птиците млъкват.
Ч и м и. Щеше да риташ?
Млъкват и останалите птици.
Ч и м и. Хе!... Хе-хе!... Хайде де!... Ще риташ!... Хе-хе!. Избяга!... Хе-хе! Няма
го!
Някой почуква по ламарината.
Ч и м и. Влез!
Д и м б и /осведомява го/. Аз съм, Димби.
Ч и м и. Какво бе, ще ме спасявате ли?
Д и м б и. Високите ни приятели в момента ги няма, но ще почакаме.
М о к с и. Домби, защо разговаряте с тази презряна бъчва?
Д о м б и. Мокси, търсим те.
Д и м б и /зарадвано/. Чакаме те!
М о к с и /прошепва/. Димби!
Д и м б и. Какво?
М о к с и. С кого разговаряте?
Д и м б и. Амии, с този... Как ти беше името?
Ч и м и /с удоволствие/. Чимиджимичамиджومي!
Д и м б и /пояснява/. С него разговаряме.
М о к с и /приближава се още малко/. Че какво е то? Същество ли е,
вещество ли е?... Магаре?
Д и м б и. И аз не знам. /Към варела./ Чимибими... димирими... и така
нататък, какво представляваш?
Ч и м и. Нищо... Аз съм само Чимиджимичамиджومي!
Д о м б и /пояснява/. Това е!
М о к с и /учудено/. Ха!
Д о м б и /приближава до самия варел, любопитно/. Добре де – животно ли
си, човек ли си?
Д и м б и. Предмет ли си?
Ч и м и. Нали ви казах – Чимиджимичамиджومي!
Д о м б и /въздъхва/. Ох!... /пауза/ Искаме да знаем голям ли си, малък ли
си?
Ч и м и. Глупаци!
Д и м б и. Домби, ставаш смешен. Той е толкоз голям, колкото да влезе през
дупката на варела. Аз и ти, например, не можем да влезем. Мокси – също,

следователно Чимиджоми и тъй нататък е нещо малко, което може да влиза през дупки.

Д о м б и. Да, Димби, но името, името му как е влязло?

Д и м б и. Тук си прав, Домби. Такова име не съм чувал, и да ме убиеш не мога да го кажа цялото. Ти можеш ли?

Д о м б и. Ами!... Трябва ми поне една седмица да го науча. Вече мога да го започвам, но не мога да го довърша.

Д и м б и /към варела/. Чими!

Ч и м и. Какво?

Д и м б и. Можеш ли да го кажеш отново?

Ч и м и /бързо/. Чимиджимичамиджоми! Най-обикновено име.

Д и м б и. Я го повтори, но бавно.

Ч и м и. Чи-ми-джи-ми-ча-ми-джо-ми!

Д и м б и. Чи-ми-джа-ми... Сбърках!... Не мога.

Ч и м и /иска да знае/. Добре де, а кога ще ме спасявате? Не мога да стоя тук до края на живота си!

Д и м б и. Това е най-лесното. /Обръща се към Мокси/. Мокси!

М о к с и /изпълнен с лоши предчувствия/. Какво?

Д и м б и. Предложи нещо.

М о к с и. АЗ?

Д и м б и. ТИ.

М о к с и. Според мен най-добре е да си вървим. Оказа се, че това, което е вътре, не е нито животно, нито човек, нито предмет.

Д о м б и. Добре де, според теб какво е?

М о к с и. Според мен, това е едно НИЩО.

Д о м б и. Глупости!... Той има име!

Д и м б и. И толкоз дълго.

Д о м б и. Когато едно нещо е нищо, то няма име.

М о к с и /отсича/. Вятър! Срещал съм толкова НИЩОВЦИ с имена! Гледаш го – има си име, има си всичко, а пък – нищо... Според мен – да си вървим. Ще ни навлече беля... За едно такова нищо, което е във варела, знам и песничка... Песничка за нищото.

Гледаш – към теб идва нещо.

Викаш си – е, туй е НЕЩО.

Взираш се – то било НИЩО,

НИЩО, а пък идва къмто теб.

Питаш го: как си бе, НИЩО?

То разговаря горещо,

всъщност не казва то НИЩО,

НИЩО, а говори си със теб.

На това място и Димби и Домби също запяват:

От нищото нищо не става,

защото си е НИЩО то наглед.
Но с него може да се разговаря,
наред да си е всичко, но наглед.

Ч и м и /изкрещява/. За мен ли пеете?

Триото млъква.

Д о м б и /смутено се оправдава/. Мокси запя и... ние...

Ч и м и /крещи ядосано/. И какво? Ще пеете ли, или ще ме спасявате?

Д о м б и. Моля ти се, ще те спасяваме!

Ч и м и. Тогава?... Аз чакам ли чакам, а вие пеете!

Д о м б и. Добре. /Смотолевя./ Добре.

Д и м б и /строго към Мокси/. Мокси, ти ли започна?

М о к с и /навежда глава/. Пак Мокси. Всички пяхме.

Д и м б и. Да, ама кой почна?

Д о м б и /възмутено/. Мокси почна.

М о к с и /веднага отрича/. Не!

Д и м б и /прегълтва/. Мокси, признай си! Чими е в беда, а ти изведнъж започна да пееш и то една доста обидна песен.

Д о м б и /решително/. Димби, чакай! Ще му докажа, че той започна пръв... Мокси, ти стоеше тук, така ли?

М о к с и /смотолевя/. Не знам.

Д о м б и. Тук ли стоеше, кажи?... Виж къде сочи пръстът ми.

М о к с и /съгласява се/. Добре де, тук!

Д о м б и /сочи/. А ние с Димби стояхме тук. Тук ли стояхме?

М о к с и /съгласява се/. Добре де, тук.

Д о м б и. И както стояхме, ти изведнъж започна да пееш така. /Показва как, като запява./

Гледаш – към теб идва НЕЩО,
викаш си – о, туй е НЕЩО,
взираш се – то било НИЩО,
НИЩО, а пък идва срещу теб.

Д и м б и /пояснява/. А след туй започна втория куплет. Ей така! /Запява./

Питаш го: как си бе, НИЩО?

То разговаря горещо,
всъщност не казва то НИЩО,
НИЩО, а говори си със теб.

М о к с и /ядосано/. Добре де, така беше, но вие не подхванахте ли понататък?... /Запява./

От нищото нищо не става,
защото си е НИЩО то наглед.
Но с него може да се разговаря,

наред да си е всичко, но наглед.

*Димби и Домби не устояват и се присъединяват към финала на песента.
Тримата пеят:*

Гледаш – към теб идва НЕЩО,
викаш си – о, туй е НЕЩО,
взираш се – то било НИЩО,
НИЩО, а пък идва срещу теб.

Песента свършва, тримата млъкват.

Пауза.

Ч и м и /горчиво/. Е? Какво стана?

Пауза.

Д и м б и /наивно/. Какво стана?

Ч и м и. Ами, уж се скарахте на магарето, задето ме обиди, пък... Отново ми изпяхте тази позорна песен.

Д о м б и. Да му докажем, че почна пръв.

Ч и м и /тъжно/. Да де. ТОЙ почна, ВИЕ свършихте... Карай да върви!

Д и м б и /настоява/. Доказахме му, че почна!

Ч и м и /въздъхва бавно и продължава мисълта си/. Не е важно кой почва.

Важното е кой СВЪРШИ...

Неловка пауза.

Д и м б и /поглежда варела/. Чими, как да ти го обясня... Просто ни се пееше.

Д о м б и. Знаеш ли от кога не сме пели?

Ч и м и /весело/. А, спасяването е лесно!

Д и м б и. Това е най-лесното.

Д о м б и. Ей сега! Мокси!...

М о к с и /с лоши предчувствия/. Какво?

Пауза.

М о к с и. Какво има?

Д и м б и /кани го/. Застани до варела.

М о к с и. Защо?

Д о м б и. Хайде, хайде.

М о к с и. Добре де, заставам.

Пауза.

Д и м б и /заклучава/. Не си високо животно.

М о к с и. Хайде сега и обиди!...

Д о м б и. Димби, не е ли по-добре, вместо високо животно, да намерим някое умно животно?

Д и м б и. Това си викам и аз.

М о к с и /намесва се/. А бе, как да ви кажа, знам такова животно!

Д о м б и. Кажй го!

М о к с и. И умно...

Д о м б и. ...и хитро.

Д и м б и. Аха.

Д о м б и /въздъхва/. Но го няма...
Д и м б и. Търсихме го.
М о к с и. Какво ни струва да го...
Д о м б и. Да го повикаме!
Д и м б и. Едноо, двее...
Д о м б и. Три!
Т р и м а т а /викат/. Лиско!
Никой не отговаря.
– Лискоооо!
Никакъв отговор.
– Лискоооооооо!
Л и с к о /гласът му/. Каквоооо?
Т р и м а т а. Елааа!
Пауза.
Л и с к о. Охоо, три умни същества на едно място!
Д и м б и. Лиско, здравей!
Д о м б и. Добре, че дойде!
М о к с и. Сега ще става каквото ще става!
Л и с к о. Защо? Да не би да се е случило нещо?
Д и м б и. Да.
Д о м б и. Случи се.
М о к с и. Ще видиш какво.
Л и с к о. Това е добре. Пак ще си направим някое приключение. Тази сутрин, събуждам се и си викам: времето е хубаво, пък не се очертава приключение... Как сте?
Т р и м а т а. Добре сме!
Д и м б и /подхваща задъхано/. Лиско, знаеш ли? Преди малко...
Л и с к о. Спокойно!
М о к с и. Да, ама...
Л и с к о. Не бързай, Мокси.
Д о м б и /нетърпеливо/. Не мога да разбера, защо не почваме?
Л и с к о. Домби, спокойно. За всичко има време.
М о к с и. Това им казвам.
Д о м б и /не издържа/. А кога ще го... Той е в беда.
Л и с к о /изглежда всеки, поотделно/. Кого?
Д о м б и. Чими!
Л и с к о. Какво е Чими?
М о к с и. Едно абсолютно нищо.
Л и с к о. Как така – НИЦО?
М о к с и. Нещо неопределено. На такива аз казвам – НИЦО.
Ч и м и. ТИ СИ НИЦО! /Гласът му прозвучава неочаквано и остро/.
Л и с к о /изненадано/. Кой се обажда?
Ч и м и. Аз.
Л и с к о /шепти на приятелите си/. Той каза АЗ.
Д и м б и /тюхка се/. Не мога и не мога да кажа името му!
Д о м б и. Някакво нещо, което се вмъкнало през една дупка

Мокси /настоява/. Едно НИЩО!
Лиско /спокойно/. Не, Мокси. Не си прав... Това НИЩО каза: аз. Щом едно нещо каже за себе си: аз – значи нещото си е НЕЩО, а не НИЩО... Той също е...

Чими /ядосано/. А, бе... Вие!... Ще ме спасявате ли?
Лиско. Кой се обажда?
Чими. Чимиджимичамиджومي!
Лиско. Охоо! Започва се... Ей!
Чими. Какво?
Лиско. Името ти е най-малко три метра.
Домби. Трябва да се изговаря на почивки.
Лиско. Но звучи като музика... Я го повтори, да се насладя.
Чими /с гордост/. Чимиджимичамиджومي!
Лиско. Можеш да го започнеш в понеделник, а да го свършиш в сряда...
Във варела ли се намираш?

Чими. Да!
Лиско. И как стана тая работа?
Чими. И на теб ли да обяснявам, глупако?
Лиско. Охо!
Напрегната пауза.
Чими. Ами, както си вървах, гледам – пред мен: варел. Викам си, чакай да видя какво има на варела. Качвам се, гледам – нищо няма на варела. Само дупка.
Лиско. Там е работата.
Чими. Там е работата, я!... Викам си – чакай да видя какво има във варела... Гледам през дупката – тъмно. Викам си – чакай да видя какво има в тъмното, спущам се през дупката – туп!...
Лиско. На дъното.
Чими. В тъмното.
Лиско. И какво има в тъмното?
Чими. Нищо, глупако!
Лиско. В момента в тъмното има едно врескало. Как се казваше?
Чими. Чимиджжшчамидаюми!
Лиско. Чимиджимичамиджومي!... Хубаво име!... Голямо!... Умирам за
такова.

Чими /радостно/. Нали?
Лиско. Можеш да си го увиваш около врата, като шал.
Домби. Лиско!
Лиско. Какво, Домби!
Домби /изумено/. Уби ме!...
Димби. Как го запомни?
Мокси. Можеш ли да го повториш?
Лиско. Чимиджимичамиджومي!
Чими. Ееей!
Лиско /спокойно/. Чими!
Чими. Кажи, глупако!
Лиско. Можеш ли да кажеш какво представляваш?

Ч и м и. Чимиджимичамиджоми!

Л и с к о. Като животно какво представляваш?

Ч и м и. Пак същото.

Л и с к о. Как!... Това ти е името, нали?

Ч и м и. И името, и другото.

Пауза.

М о к с и /прошепва/. Предлагам да бягаме.

Л и с к о. Мокси, кротувай! /Към варела./ В къщи как ти викат?

Ч и м и. Чимиджимичамиджоми!

Л и с к о. На баща ти как му викат?

Ч и м и. Чимиджимичамиджоми!

Л и с к о. А на майка ти?

Ч и м и. Чимиджимичамиджоми!

Л и с к о. Чудна работа!...

М о к с и /шепне/. Да се измитаме, докато е време.

Д о м б и. Мокси е прав. На мен подобни истории с неизвестни същества също не са ми по характера и възпитанието.

Л и с к о. Така ли смяташ?

Д о м б и. Има някои, на които подобни истории им се струват забавни, но аз не спадам към тях.

Л и с к о. Добре де, какво да правим?

Д о м б и. При такива случаи разумните живи същества си плюят на петите и бягат. Нали, Димби.

Д и м б и. Ако вземете решение, аз бих драснал пръв, но каквото решат всички.

Л и с к о /обръща се към варела/. Чими.

Ч и м и. Каки, глупако!

Л и с к о. Баща и майка имаш ли?

Ч и м и. Не знам.

Пауза.

М о к с и. Казах ли ви?

Л и с к о /към Чими/. Сираче ли си?

Ч и м и. Не знам.

Л и с к о. Братчета и сестричета имаш ли?

Ч и м и. Откъде да знам, бе, глупаци?

Д и м б и /намесва се/. Как да не знаеш? Или имаш, или нямаш!

Ч и м и /ядосано/. Не знам, казах, глупаци такива!

М о к с и /категорично/. Тая работа не ми харесва!

Д и м б и и Д о м б и /едновременно/. И на мен!

Пауза.

Л и с к о /към варела/. Чими!

Ч и м и. Да.

Л и с к о. Слушай, моето момче!

Ч и м и /крещи/. Абе, вие ще ме спасявате ли, или ще вървите по дяволите?

Л и с к о. Ще те спасяваме!

Мокси. Тая работа ще стане без мен, защото след малко ще бъде поне на три километра отгук. Ако това проклето същество, което от бъчвата нарича спасителите си глупаци, е на свобода, кой знае какво би могло да стори.

Домби. Да, вътре има някакво проклето същество от неизвестен произход, то си позволява да бъде проклето, когато е вътре, представете си колко по-проклето ще стане навън. Защото все пак има разлика между ВЪТРЕ и ВЪН, нали?

Лиско. Разбира се, разликата е огромна. /Към Димби/. Димби, имаш думата.

Димби. Смятам, че трябва да помислим.

Лиско. Когато се спасява, се бърза.

Мокси /крещи/. Не съм съгласен.

Лиско. Мокси, какво те прихвана?

Мокси. Преди всичко не знам кого спасяваме. Дори не знам КАКВО спасяваме. Може да е нещо, което не е за спасяване.

Лиско /клати глава/. Мокси, Мокси, няма такова нещо, което да не е за спасяване. Ако някой се нуждае от помощ, спасяваш и не мислиш.

Мокси /иронично/. Така ли?

Лиско. Така.

Мокси. Домби, какво ще кажеш?

Домби. Само да не съжаляваме.

Лиско. Приятели, законът е такъв: изпадне ли някой в беда, спасяваш!... Трябва... Такъв е законът.

Мокси /смотолевя/. Едва ли.

Димби /намесва се/. Лиско, как можеш да спасяваш нещо, което не е определено?

Лиско. Разбери, Димби!... Този, който те вика за помощ, значи се нуждае от тебе. Ако имаш възможност – спасяваш и не мислиш... Хайде!

Домби. Какво хайде!

Лиско. Донеси въжето!

Димби. Аз ще го донеса. /Излиза./ Пауза.

Мокси. Димби няма да се върне.

Лиско. Защо смяташ така?

Мокси. Този, който сам предлага да отиде за въже, отива и забравя да се върне.

Лиско. Глупости.

Домби. Лично аз, ако ме поканят да донеса въже, ще се зарадвам, понеже ще се отдалеча поне за малко от този проклет варел.

Мокси. И все пак – да помислим. Всичко трябва да се обмисли.

Лиско. Дори когато протягаш ръка за помощ?

Мокси. Да.

Чими /крещи/. Стига!...

Лиско. Чими!

Чими /крещи/. Престанете!

Лиско /окопитва се/. Чими, какво ти става?

Ч и м и. Много дрънкате!... Обсъждате!... Във варел ли съм попаднал или на събрание?... Да го спасим ли, да не го ли?... Говорите, говорите, стоите, гледате!... Омръзна ми да ме спасявате !

Л и с к о. Ще те спасим.

Ч и м и. Аз чакам, а те – бърбят!... Лежа във варела, чудя се какво да правя, а те – заседават!... Засрамете се!...

Л и с к о. Добре де, засрахихме се.

Ч и м и. Изляза ли веднъж, ще ми станете само на философи!

М о к с и /вика/. Чу ли?

Ч и м и /вика/. Некадърници!

М о к с и /кипва/. Лиско! Нищо ли не чуваш?

Л и с к о. Мокси, не съм глух.

М о к с и. Отивам си!

Ч и м и /вика/. Отивай си, бе глупак!

М о к с и. Кой е глупак?

Ч и м и. Откакто съм във варела, все си отиваш!

М о к с и. Млъкни! /Изревава и ритва варела./

Ч и м и. Некадърник!

М о к с и /нахвърл се яростно срещу варела и ритва/. Млъкни, ти казвам!

Ч и м и. Знаеш само да риташ!... И все празни варели... Защо не ритнеш мен?

М о к с и. Ела де, ела да те ритна!

Ч и м и. Изкарай ме и ме ритни!

М о к с и /безпомощно/. Ще се пукна!... Казвам ви да се махаме. Домби, какво мислиш?

Д о м б и. Според мен, това зло, дето е вътре, не заслужава да го спасяваме.

М о к с и. Лиско, чу ли?

Л и с к о. Да почакаме Димби с въжетото. Макар че въже няма да ни трябва, защото измислих друго.

М о к с и. Не мисли повече!... Няма да спасявам това зло!

Д и м б и /запъхтяно/. Още ли не сте взели решение?

М о к с и /оплаква се/. Димби, докато те нямаше, онова зло във варела ме предизвикваше и обиждаше.

Д о м б и. Доколкото разбирам, във варела се намира някакво тайнствено същество, което дори не е същество, а по-скоро ВЕЩЕСТВО, което се ПРЕСТРУВА на същество.

М о к с и. Е, Лиско?

Л и с к о. Трябва! Макар че и аз съм нещо разколебан... Чими е изпаднал в беда.

М о к с и. Не в беда, а във варел!

Лиско. Все едно.

М о к с и. И все пак искам да знам какво му е трябвало да се пъха вътре. Ние защо не се пъхаме? Димби и Домби защо не се пъхат? Видим ли варел, заобикаляме го, Нали, Димби?

Д и м б и. Лично аз заобикалям варелите.

Д о м б и. Досега не ми се е случвало да се пъхна във варел. Заобикалям ги. Не си спомням точно от коя страна, но ги заобикалям.

Мокси. А той – вътре!
Лиско /философски/. Разни животни, разни идеали, Мокси!
Мокси /крещи/. Не!
Лиско. Хайде!
Тримата. Какво?
Лиско. Почваме спасителната акция!
Мокси. Хайде!
Лиско. Какво "хайде", Мокси?
Мокси. Да си вървим! Довиждане.
Пауза.
Домби. Лиско.
Лиско. Какво, Домби?
Домби. Според мен... Хайде да не казвам...
Лиско. Кажи, кажи!
Домби. Според мен, това зло не говори със собствен глас, а употребява други гласове.
Лиско. Ясно, Домби!... Свободен си.
Домби. Извинявай, но... Довиждане.
Пауза.
Лиско. Е, Димби? Имаш ли да кажеш нещо?
Димби. Извинявай, Лиско, но...
Лиско. Не се оправдавай!
Димби. Много те уважавам, но ме е страх. Не знаеш какво ще направи неблагодарникът в бъчвата. Ха сме го извадили, ха ни изял!... Довиждане!
Лиско. Довиждане, Димби!... /И понеже Димби стои./ Защо не тръгваш?
Димби. Не ми е жал, че ще умра, но ми е жал, че няма да мога да се къпя в реката. Довиждане.
Тишина.
Чими. Ей!... Пауза.
Чими. Ей!... Пауза.
Чими. Ей, спотайваш ли се?...
Тишина.
Чими. А бе, един от тия глупаци не остана ли?... Къде сте?...
Тишина с птички.
Чими /уплашено/. Помоооц!... /Пауза./ Помооооц!...
Лиско /обажда се най-последно/. Викай!... Повикай си!...
Чими. А, тук ли си?... Защо мълчиш?
Лиско. Прави ми кеф!
Чими /тревожно/. Защо мълчиш?
Лиско. Да ти натрия мутрата! Затова!
Чими мълчи. Размисля.
Чими /най-последно/. Ей!... Кой си ти, бе? /Предава се./ С теб не се излиза на глава!... Чува ли, кой си ти?
Лиско. Аз съм Лиско!... Така че няма смисъл...
Чими. Какво няма?

Л и с к о. Няма смисъл да ми показваш фасони... Бил съм в гнездото на орел,
бил съм в стомаха на акула... Къде не съм бил!

Ч и м и. Във варел не си бил!

Л и с к о. И макар че си някакво неизвестно нищожество, ще те спася.

Ч и м и. Моля те, Лиско!

Л и с к о. Вече ми харесваш... И без обиди към приятелите!...

Ч и м и. Няма вече.

Л и с к о. Да чуя името си!

Ч и м и. Обещавам, Лиско!

Д и м б и. Лиско! Аз се върнах.

Л и с к о. Зная.

Д и м б и. И наистина, когато някой е изпаднал в беда, какъвто и да е той...

Нали разбираш?...

Л и с к о. Разбирам, Димби. А сега да помислим как да спасим този глупак.

Д о м б и. Лиско. Аз... такава...

Л и с к о. Ти се върна, Домби, разбрах.

Д о м б и. Понеже...

Л и с к о. Без понеже!

Д о м б и. Добре, без понеже!

Л и с к о. Домби, трябва да измислим начин за измъкването на този кръгъл
глупак... Кажете, Мокси! Кажете де!

М о к с и. Нищо.

Л и с к о. /весело/. Добре.

М о к с и. Понеже...

Л и с к о. Без понеже.

М о к с и /троснато/. СЪС понеже! Понеже размислих... Няма как – трябва да
го спасяваме. Това е дълг на всеки от нас.

Л и с к о. Така ми харесваш, Мокси! И ето че трябва да обмислим
спасяването на този невероятен нахал.

Ч и м и /не издържа/. Лиско, обиждаш!...

Л и с к о. Млъкни!

Ч и м и /кротко/. Добре.

Т р и м а т а. А!

Д п м б и /прошепва плахо/. Май си го усмирил!

Д о м б и. Направил го е на памук.

М о к с и. Лиско, Чими е преобразен.

Л и с к о /усмихва се/. Малко го обработих, Мокси. Готов е да бъде спасен...

Донесете една стълба.

Д и м б и. Защо ти е стълба?

Л и с к о. Ще видите... Хайде, Мокси!... Стълба!

М о к с и. Хайде, Димби и Домби!... Чухте какво иска Лиско.

Л и с к о. Мокси, много силно се впрягаш в работа.

М о к с и. Ами нали трябва да има някой, който да обяснява заповедите ти.

Л и с к о. Ти си славно магаре!

Ч и м и /внезапно извиква/. Голямо!

М о к с и. Чу ли?... Отново.

Ч и м и /оправдава се/. Какво казах? Той каза, че си славно магаре, а аз казах, че си голямо магаре!

М о к с и /обидено/. Мисли, че не разбирам от тънки обиди.

Л и с к о /строго/. Чими, извини му се!

Ч и м и. Извинявай, Мокси. Не си толкоз голямо магаре.

М о к с и. Лиско, пак!...

Л и с к о /вика/. Чими!

Ч и м и. Мокси, извинявай!

Л и с к о /към Мокси/. Доволен ли си?

М о к с и /усмирява се/. Това е друго.

Д и м б и. Ето стълбата.

Д о м б и. Донесохме я.

Л и с к о /тържествено/. Прекрасно! Един от нас трябва да стъпи върху варела. Качим ли се на него – готово!

– Ей!

– Чудесно!

– Идеално!

– Браво, Лиско.

Пауза.

Л и с к о. Домби!

Д о м б и. Кажи, Лиско.

Л и с к о. ТИ ще бъдеш!

Д о м б и. Ммоля?

Л и с к о. ТЕБЕ ще качим!

Д о м б и. Кккак?

Л и с к о. Димби, Мокси – облегнете стълбата върху варела. /Съответните шумове./ Такаа... Домби, ела... Стъпи на първото стъпало, стъпи не се бой!

Д о м б и. Така ли?

Л и с к о. Точно така!

Д о м б и. Защо?

Л и с к о. За да се изкачиш нагоре.

Д о м б и. Не!

Всички извикват. Викове: къде бягаш? Върни се.

Д о м б и. Димби е по-пъргав!

Натурват го към стълбата. Насърчават го. – Хайде!... Не бой се!... Качи се!

Л и с к о /строго/. Домби! Домби. Кккакво?

Л и с к о. Какво ще правиш, като се изкачиш по стълбата?

Д о м б и. Не знам.

Л и с к о. Ще стъпиш на варела.

Д о м б и. Не.

В и к о в е. Чакай!... Стига вече!... Ела.

Д о м б и. Къде ме качвате? Страх ме е,

Д и м б и /предупреждава го/. Гледай да не уцелиш дупката!

Д о м б и /разтреперва се/. Лиско, чу ли?

Л и с к о. Какво, Домби?

Д о м б и. Той каза, че мога да умеря дупката.
Л и с к о. Дупката не е толкоз голяма.
Д о м б и /спрял е по средата на стълбата/. Но, все пак... Не е ли по-добре,
вместо мен, да се изкачи Димби. Забелязал съм, че той по-рядко пада в дупки.
Д и м б и /крещи/. Не е вярно! Падал съм!... Непрекъснато падам в дупки!...
Видя ли дупка – право в нея!
Д о м б и /проплаква/. Лиско!
Л и с к о. Какво, Домби?
Д о м б и. Знаеш ли как лъже?
М о к с и /намесва се/. Пада! Дватама сме падали!... Нали, Димби?
Д и м б и. Да.
Л и с к о /извиква ядосано/. Домби, смело! Иначе – не знам!
Д о м б и. Ох!
Л и с к о. Още нагоре!
Д о м б и. Страх ме е.
М о к с и. Много нагоре отива!
Л и с к о. Домби, къде отиваш?
Д о м б и. Далеч от дупката!
Д и м б и. Ми ти се хвана за клона.
Чуваме някакъв шум.
Гласове: – А!
Д о м б и. Лиско!
Л и с к о. Не бой се.
Д о м б и. Защо дръпна стълбата?
Л и с к о. За да не се върнеш.
Чими се смее доволно.
Ритник по варела.
Ч и м и /ядосано/. Не ритай варела!
М о к с и. Млъкни!
Д о м б и. Какво стана?
Л и с к о. От страх се качи на клона.
Д о м б и /крещи/. Не искам на клона!
Л и с к о. Спокойно, Домби!
Д о м б и. Свалете ме!...
Л и с к о. Ама защо се качи там?
Д о м б и. За да не падна в дупката.
Л и с к о /нервирано/. Обърка ни работата!
Ч и м и /обажда се/. Ей, спасявате ли ме?
Л и с к о. Трай!... Димби!
Д и м б и /плахо/. Кажи.
Л и с к о. Дай въжетото!
Д и м б и. Ето го.
Д о м б и. Лиско!
Л и с к о. Кажи, Домби?
Д о м б и. Докога ще вися?
Л и с к о /успокоява го/. Ще те спасим!

Ч и м и /крещи/. Какво? Друг ли спасявате?

Л и с к о. Трай там!

Ч и м и. Зарязахте ме, заради някой си друг!

Л и с к о. Млъкни!

Тишина.

Д о м б и /жално/. Лиско, аз чакам.

Л и с к о. Спокойно.

Д о м б и. Не знам... Чакам да видя докога ще вися като мокър чорап.

Л и с к о. Търпение.

Д о м б и. Имам чувството, че ще падна.

Л и с к о. Ще тупнеш на варела.

Д о м б и. Не искам.

Мълчание. Напрегната тишина.

Ч и м и. Ей, какво става?

Л и с к о. Домби, връзвам този камък и го прехвърлям през клона. Ти се хващаш за въжето и се спущаш върху варела. Димби, вземи другия край на въжето.

Д и м б и. Какво да го правя?

Л и с к о. Ще го държиш.

Д о м б и. Ръцете ми омаляха!

Л и с к о. Сега можеш да се спуснеш на варела.

Д о м б и. По въжето ли?

Туп! Домби тупва върху варела.

Д о м б и. Ссега ккакво да ппправя?

Л и с к о /заповядва/. Погледни през дупката!

Д о м б и /навежда се/. Пппогледнах.

Л и с к о. Какво виждаш?

Д и м б и. Нннищо!...

М о к с и /въздъхва/. Спасяваме едно НИЩО.

Л и с к о /губи търпение/. Не виждаш ли нещо?

Д о м б и. Нищо. Тъмница!

Л и с к о. Пусни въжето в дупката.

Пауза.

Д о м б и. Готово! Пуснах края на въжето в дупката.

Тримата долу извикват "ура".

Л и с к о. Чими!

Ч и м и. Какво?

Л и с к о. Не разбираш ли какво трябва да правиш?

Ч и м и. А бе, вие!... За какъв дявол ми пуснахте туй глупаво въже?

Л и с к о. Да се изкачиш по него.

Ч и м и. Да не си луд!

Л и с к о. Защо?

Ч и м и. Не мога да се катеря по въжета.

Пауза с музика за озадачаване.

Л и с к о. Не можеш ли?

Ч и м и. Никак!

Пауза.

Л и с к о. Тогава се вържи, да те изтеглим.
Ч и м и. Не мога!
Л и с к о. Защо?
Ч и м и. Не съм такова животно, да се връзвам.
Л и с к о. Не можеш нито да се катериш, нито да се връзваш?
Ч и м и. Не разбрахте ли, бе глупаци!
Голяма пауза с музика за озадачаване.
Л и с к о. Чими, ще ни кажеш ли най-после какво представляваш?
Ч и м и /с готовност/. Чимиджимичамиджоми!
Л и с к о. Това знам, но... Животно ли си, човек ли си, предмет ли си?... Или си привидение?

Пауза.

Ч и м и. Не знам... Каквото знам, казах го... Чимиджимичамиджоми!

Л и с к о /уплашено/. Глава... Глава имаш ли?

Ч и м и. Глава ли?... Да проверя!... Имам!

Л и с к о /въздъхва/. Това е добре.

М о к с и /поема въздух/. Имал глава!

Л и с к о. Крака имаш ли?

Ч и м и. Амии, може би... Имам, имам!

Л и с к о /въздъхва/. Ох!... Колко са?

Ч и м и. Де да ги знам!

Л и с к о /ядосано/. Не си знаеш краката?

Ч и м и. Не мога да ги преброя.

Л и с к о. Много ли са?

Ч и м и. Не вярвам... Не мога да броя в тъмното, разбери!

Д о м б и /тайнствено/. Ох, не може да си преброи краката!

Л и с к о. Очи имаш ли?

Ч и м и. Имам.

Л и с к о. Уста?

Ч и м и. Имам.

Л и с к о. Опашка имаш ли?

Ч и м и. Имах.

Л и с к о. Какво?

Ч и м и. Имах!...

Л и с к о. А сега нямаш ли?

Ч и м и. Сега нямам.

Л и с к о. Къде е?

Ч и м и. Стопи се!

Тишина.

Д о м б и. Няма ли да ме свалите отгук?

Л и с к о /не му обръща внимание, на Чими/. Уши имаш ли?

Ч и м и. Не.

Л и с к о. По въже не можеш да се катериш, така ли?

Ч и м и. Никак.

Л и с к о. Нито да се връзваш?

Ч и м и. Не.

Мокси. Казвам ви да бягаме, докато е време.

Домби. Страх ме е, свалете ме.

Димби. Това е или чудовище, или същество, или... най-малкото – привидение... А сме тръгнали да го спасяваме...

Мокси. Лиско, решавай! Докато е време... Не знам дали ме разбираш, ако се качи на гърба ми?

Лиско. Защо пък точно на твоя, Мокси?

Мокси. То се знае на чий гръб ще се качи, ако се окаже привидение.

Лиско. Привидения не съществуват.

Мокси. Знам, но... това вътре не ми прилича на нищо. Не знае дали има глава, не може да си преброи краката, не може да се катери по въже, нито пък да се връзва... Уж се провира през дупка, пък...

Лиско. Какво – пък?

Мокси. Пък изведнъж може да стане голямо.

Димби /отсича/. Тук има нещо тайнствено!

Домби. Сваляйте ме и да бягаме!

Лиско /опъва се/. Той е в беда, а който е в беда, трябва да бъде спасен.

Мокси. Признай, страх ли те е?

Лиско. Ами, и мен ме хвана страх.

Мокси /отрязва/. Да се омитаме.

Лиско /задъхано/. Един момент! Мокси, чакай!

Мокси. Какво?

Лиско. Чими!

Чими. Какво бе, Лиско!

Лиско. Ръце имаш ли?

Тишина.

Чими. Имам, но... де да знам... Може би не са ръце.

Лиско /шепне/. Май че ще бягаме заедно.

Мокси. Така те искам!

Лиско. Крака или ръце?

Чими. Когато си искам са крака.

Мокси, А когато не искаш?

Чими. Стават ръце.

Мокси извряква и хуква. Димби и Лиско – след него. Чуваме тичането им.

Тишина.

Домби. Избягаха. Всички.

Чими /след пауза/. Ей, глупаци, къде сте?... Къде потънахте?

Тишина.

Чими. Уплашиха се.

Лиско /шепти/. Страх ме е. Примирам от страх.

Чуват се барабани, после тромпети, гръмва оркестър, който кара лисичето да запее:

Страхът – това е нещо

поставено във мен,

което аз си нося

в сърцето нощ и ден.

То спи дълбоко в мене
и става на крака,
когато неусетно
попадна във беда.

Без страх не може всяко
разумно същество...
Страхът, това е сякаш
предпазно вещество.

Не се страхува само
последният глупак.
Да – всеки се страхува,
но важното е – как.

/Група започва да му приглася./

Бъди достоен ти,
когато се страхуваш!
Страхувай се, но с мярка.
В страха си горд бъди.

Бъди достоен ти,
за да не се срамуваш
след страшния момент
и всичките беди.

И т.н.

Л и с к о /неочаквано/. Чими!
Ч и м и. Пъзльо! Върна ли се?
Л и с к о. Знаеш ли да плуваш?
Ч и м и /радостно/. Ухаа!
Л и с к о. Да не лъжеш?
Ч и м и. Моля ти се!
Л и с к о /бодро/. Мокси, донеси маркуч!
М о к с и. Какво да донеса?
Л и с к о. Маркуч!... Но бързо!
М о к с и. Маркуч!... Ей сега!...
Л и с к о. Димби, ела... Чими, сигурен ли си, че можеш да плуваш?
Ч и м и. Казах ти, глупако!
Л и с к о. Ако те пуснем в река, няма да се удавиш, така ли?
Ч и м и. Баба ти ще се удави!
Л и с к о. Ако лъжеш, си загубен!
Ч и м и. Баба ти лъже!

Д о м б и. Аз още вися...
Д и м б и. Ето маркуча!
М о к с и. Донесох ви маркуча!
Л и с к о. Развивайте!
М о к с и. Какво ли ще правим?
Л и с к о /заповядва/. Домби, поеми този край! Хвани!
Д о м б и. Хванах го! Какво да го правя?
Л и с к о. Пъхни го в дупката на варела.
През цялото време Мокси повтаря, че Лиско е луд.
Д о м б и. Готово! А сега?
Л и с к о. Можеш ли да скочиш долу?
Д о м б и. Ако ме хванете.
В с и ч к и. Еднооо, двеее, три!
Туп!... Гласове: удари ли се? Заболя ли те?
Д и м б и. Какво ще правим сега?
Д о м б и. На земята е по-добре. Какво ще правим сега?
Л и с к о. Понеже ви е страх да останете, ще вземете другия край на маркуча
и ще го отнесете при чешмата.
Т р и м а т а /с готовност/. Да!
Л и с к о. И ще пуснете водата!
Д и м б и. Ехааа!
М о к с и /с удоволствие/. И ще го удавим!
Л и с к о /към варела/. Чими, чу ли?
Ч и м и /крещи радостно/. Чакам водата!
Л и с к о /към тримата/. Хайде приятели!
Д и м б и. А ти – тук? Така ли?
Л и с к о. Да.
М о к с и. Нямах ум! Това животно ще те изяде!
Д и м б и. Лиско, помисли!
Л и с к о /към варела/. Чими, ще ме изядеш ли?
Ч и м и. Това си е моя работа!
М о к с и /изревава/. Млъкни, злодеецо! /Рита варела./
Ч и м и. Ритай, страхливецо!
Д и м б и /на свой ред рита варела/. Млъкни!
Д о м б и. Чудовище! /Също ритва варела./
Ч и м и /вика/. Страхливци! Пъзльовци!
М о к с и. Ти си страхливец. /Рита./ не те е страх, защото си вътре.
Ч и м и. А вие ритате, защото сте вън.
Носачите на маркуча яростно заритват варела.
– Ако не ни бяха пратили до чешмата... /Тряс./
– ...да носим маркуча... /тряс!/
– ...тогава щеше да видиш... /тряс!/
– ...какво щяхме да те направим!... /тряс!/
Л и с к о. Хайде, тръгвайте!
М о к с и /просълзено/. Довиждане, Лиско! Дай да те прегърна!
Л и с к о. Довиждане, Мокси.

Д и м б и. Довиждане, приятелю! Щом си глупав да оставаш.
Л и с к о. Довиждане, Димби.
Д о м б и. А можеше да поживееш, приятелю!...
Л и с к о. Довиждане, Домби.
Д и м б и /отстриани/. Дано те видим отново!
Д о м б и /предлага/. Ако стане нещо – викай!
М о к с и /признава си/. За да избягаме по-далеч.
Л и с к о. Довиждане, скъпи приятели!... Тръгвайте!
Д и м б и /извинява се/. Понеже трябва да занесем маркуча, нали разбираш?
Д о м б и. И да го пъхнем в чешмата.
М о к с и. И да го удавим.
Тримата излизат.
Лиско остава сам при варела.
Тишина.
Ч и м и. Лиско!
Л и с к о. Кажи, Чими!
Ч и м и. Тук ли си?
Л и с к о. Да.
Ч и м и. Не офейка ли от страх?
Л и с к о. Тук съм, бъди спокоен.
Ч н м и. И това ми било приятели!... Пръждосаха се и те оставиха.
Л и с к о. Е, поуплашиха се, но... Ще се върнат.
Ч и м и /засмива се особено нахално/. Ха-ха-ха!
Л и с к о. Е, Чими, ще кажеш ли най-после какво си?
Ч и м и. Чимиджимичамиджомии!... Това съм!
Л и с к о /въздъхва/. Умирам от любопитство. Затова съм тук. Страх ме е, но
стоя. Разбираш ли?
Никакъв отговор.
– Чими! Тишина.
– Чимии! Няма отговор.
Л и с к о /спуща се и удря варела/. Чими!
Ч и м и /внезапно/. Ехааа! Охааа!
Л и с к о /уплашено/. Какво има, Чими?
Ч и м и. Чудеснооо!
Л и с к о. Казвай!
Ч и м и. Водатааа!... Ехаа, водата!... Ха-ха-ха!... Хе-хе-хе! Водата е най-
хубавото нещо! Тра-ла-ла!... Тра-ла-ла!
Д и м б и. Какво се е развикал този?
Л и с к о. Защо се върна?
Д и м б и. Нали знаеш?... Приятел не се изоставя... Е, и сега ме е страх...
Какво вряка този?
Л и с к о. Радва се.
Д и м б и. Ще си изпатим, ей!
Л и с к о. Ооо, Домби, здравей!
Д о м б и. Какво се е развикал проклетникът?
Л и с к о. А, Мокси!...

Мокси. Отидох да пусна чешмата.
Лиско /обръща се към варела и вика/. Чимии, върнаха се!
Чими /провиква се/. Тра-ла-ла! Тра-ла-ла!... От всичко най-обичам водата!
Охааа!... Най-хубавото нещо на света!... Кажете ми нещо по-хубаво от водата!...
Има ли нещо по-сладко от реката!... А?... Нямааа!... Ехааа!...

Лиско. Да видим чудото и тръгваме към реката!

Чими продължава да пее и да крещи.

Чими /вика/. Идвааа!

Лиско /тръпне/. Чакаме те!

Чими. Изкачвам сеее!

Лиско /смее се/. Голямо приключение си направихме!

Чими. Идааа!

Четиримата го чакат, като се окуражават с възглasi:

– Ела, проклетнико!

– Ела, пакостнико!

Тишина.

Чими. Ехаа... Урааа!... Ето ме – Жабокът Чими! Спасен съм! Глупаци
глупави, довиждане!

Чуваме смехът му да се отдалечава.

Димби. А!

Домби. А!

Мокси. Море, да знаех!

*Лиско започва да се смее. Другите също започват да се смеят. Примират
от смях.*

Лиско. Не е малко да спасиш живота на проклетник. Всички спасени досега,
поне в книгите, се оказват все добри, а да спасиш проклетник!...

Мокси. Ехее!

Домби. Към реката!

Димби. Да се къпем!

Лиско. Напред към реката!

Запяват песента за страха.

Песента им обаче секва.

Чими /внезапно/. Знаем какво искате! Но няма да ви благодаря!

Лиско /усмихнат/. Това го знаем.

Чими. И ще ви правя на пук!

Димби. Ти ли бе?

Чими. Когато сте в опасност ще ви бутна в още по-голяма опасност. Ако
се давите, ще ви натисна главите. /Рита варела./ Аз съм Чимиджимичамиджоми!
/Чупи клон./ Проклетникът!

*Тревожни звукови ефекти, които продължават доста. В злоещата
мелодия чуваме отделни възклицания на нашите герои. Възклицанията изразяват
безкрайно учудване. Отвреме-навреме ги прекъсва смехът на Чими, но сега този
смях става мощен, дебел, претърпял е огромна промяна.*

Димби. А!...

Домби. Какво става?

Мокси. Олеле!

Л и с к о. Моля ви!
Д и м б и. Лиско, той расте!
Смехът става гръмогласен.
Д о м б и. Става по-голям от нас!

М о к с и. Вввввв...

Л и с к о. Какво, Мокси?

М о к с и. Ввеликан!

Л и с к о. Май че пуснахме злото от бутилката!

Чими се е превърнал наистина във великан, смее се зловецо, кърши клони и търкаля камъни, които по пътя си чупят дървета. Тревожно пицат птички, останали без гнезда. Врява, силен цвъртеж.

Бам! Финален удар. Отново смехът.

Ч и м и. Изпочупих дърветата!

М о к с и. Остави птичките без гнезда!

Д о м б и. Камъкът плъсна в реката!

Д и м б и. Затвори пътят на водата!

Л и с к о. Рибките подскачат на сухо!

Ч и м и /ликува/. Малък съм, а? Друго искате ли?

Смехът му се отдалечава.

Д о м б и. Той ми взе...

Л и с к о. Тихо!

Д о м б и. Шап...

Л и с к о. Моля ти се.

Домби. ...ката!...

Л и с к о. Искам тишина!

Всички мълчат.

М о к с и. Ами да си мълчим тогава.

Л и с к о. Искам тишина!

Всички мълчат.

М о к с и. Пуснахте проклетника.

Л и с к о. Мокси!

Дълга тишина.

М о к с и. Отнесе ни и шапката. Тишина.

М о к с и. Казвах ви.

Тишина.

М о к с и. Но кой да слуша. /Тишина./ Мокси никой не го слуша. /Тишина./ Който вика за помощ... /тишина/ трябва да бъде спасен. /Дълга пауза./ Всеки, който бил в беда... трябвало да бъде спасяван.

Л и с к о /ядосано/. Точно така!

Дълга пауза. Изведнъж всички трепват. Поглеждат някъде нагоре, по предполагаем хълм. Чува се силен шум, тътен, отново се търкаля скала. Този път към тях. Клони се чупят /чуваме как/, птици пицят.

Л и с к о. Пази се!

Всички лягат на земята. Скалата преминава над тях и пропада някъде.

Нашите герои лежат неподвижно.

Чува се зловещият смях на Чими.

Ч и м и /гласът му/. Пази сеееее!

М о к с и. Олеле.

Чими със смях профучава над тях.

Тишина.

Д и м б и. Докога ще лежим така, да ни прескача?

Д о м б и. Шапката ми...

Л и с к о. Домби!

Тишина.

Д о м б и /не се стърпява/. Беше на главата му.

Тишина. Продължават да лежат неподвижно. Най-последно Лиско се раздвижва, изправя се, оглежда се.

Л и с к о. Хайде.

Д и м б и /кой знае защо, шепти/. Тръгваме ли?

Л и с к о. Да.

Д о м б и. Мокси се е залепил за земята.

М о к с и /най-последно/. Такива камъни не бяха паднали на главата ми.

Л и с к о. Стани.

Мокси. Ще лежа докато мръкне, ще се прибера и никога вече няма да ви познавам, щом ме забърквате в такива каша като тази, да спасяваме проклетници. Лиско, кажи, не те ли молих да не го спасяваме? /Пауза./ Който вика за помощ трябва да бъде спасен. На ти сега спасен. Ние лежим на земята, а той търкаля камъни по главите ни.

Смехът на Чими.

Л и с к о. Лягай!

Смехът на Чими.

М о к с и /ядосано скача, замахва срещу смеха/. Чими, проклетнико!

Но отново се чува търкалянето на камък, който иде към групата. Смехът, който глъхне. Тишина.

Л и с к о. Досега никой не ме е побеждавал!

М о к с и /от легнало положение/. Проклетник, но го спасихме.

Л и с к о. Изпълнихме дълга си.

Д о м б и. Но останах без шапка.

Л и с к о. Ще си я вземем.

Т р и м а т а. Какво?

Лиско мълчи.

Д и м б и. Мисля, че е излишно.

Д о м б и. Не съм за една шапка.

М о к с и. Шапка ли?... Как не!... Сега ще тръгнем да си взимаме шапките.

Мълчание.

М о к с и. Лиско, кажи нещо.

Л и с к о /бавно, спокойно, категорично/. Ще кажа.

М о к с и. Къде отиваш?

Пауза.

М о к с и. Туй не ми харесва.

Д о м б и. И на мен.

М о к с и. Ще видите,, ще се случат още неща. Този, лудият, не излезе за добро. Намислил е нещо и ще го стовари на наш гръб. Той нищо не прави без нас.

Д и м б и. Че какво ли ще правим?

М о к с и. Да му се не види и шапката! Домби, защо правиш въпрос за една шапка?

Домби. Не ми и трябва дори!

М о к с и. Изобщо, ти защо носиш шапка? Без шапка е по-леко. Ако не носеше шапка, сега нямаше да стават тия работи. Ще видите, този дето излезе ще ни натресе на главата не шапка, а беля. Но без мен, ааа, без мен. Мен ме няма.

Д о м б и. И ти носиш.

М о к с и. Ти мен не ме гледай, аз съм магаре и нося всичко.

Пауза.

М о к с и. Без мен! /Тишина./ Оня е намислил нещо, но без мен!

Д о м б и. Тихо!

Д и м б и. Връща се.

М о к с и. Мъкне нещо.

Д о м б и. Някаква мрежа.

Д и м б и. Мрежа със колчета.

Д о м б и. С такива мрежи някои ловят пойни птички.

Л и с к о. Помогнете ми да завържем краищата на тази мрежа за тези млади дръвчета.

М о к с и. Какво ще правим, няма да е нещо хубаво. Лиско. Мрежата да легне, за да не се забелязва. А така! Сега – въжето! Мокси, въжето!

М о к с и. Нищо не давам!

Д и м б и. Ето въжето.

Л и с к о. Да вържем с него мрежата и да отнесем другия му край зад храстите.

М о к с и. Този смята да ни набута в нова опасност.

Пауза.

Л и с к о. Хайде, момчета, можете да си вървите.

М о к с и. Така може.

Л и с к о. По-бързо.

Д и м б и. Лиско, какво ще правиш?

Л и с к о. Ще го хвана.

М о к с и. Оня, който търкаля камъни?

Л и с к о. Аха,

Всички извикват и побягват.

Л и с к о. Отново тишина. Пак избягаха.

Птичи песни.

Л и с к о. Въпросът е какво да поставя за примамка. Какво ли може да го привлече?

Птичи песни.

Л и с к о. Някоя проклетия.

Птичи песни.

Л и с к о. О, Димби, здравей!

Д и м б и. Не мога да те оставя в беля, приятел си.

Л и с к о. О, Домби, добре дошъл.
Д о м б и. Много ме е страх.
М о к с и /както си влиза/. Казвам ви да се махаме!
Прокънтява смехът на Чими.
Т р и м а т а. Олеле!
Л и с к о. Бързо зад храстите. Чимии, добре ли си? /Смехът./
М о к с и. Защо ми взе шапката? Лиско, дай си ми шапката.
Д о м б и. Мокси, млъкни!
М о к с и. Взе ми шап...
Л и с к о. Чимиджимичамиджомииииииии! /Пауза./ Чимиииииии! /Пауза./
Проклетникоooooooooo!
Ч и м и /гласът му/. Каквоooooooooo?
Л и с к о. Довижданеееее!
Смехът на Чими.
Л и с к о /в тишината след заглъхването/. Тук сме поставили една шапка, да
не я вземеш.
Смехът.
Л и с к о /шепти/. Да се скрием зад храстите.
Пауза.
Д и м б и /шепти/. Това въже...
Л и с к о. Тихо!
М о к с и. Шап...
Л и с к о. Мокси!
М о к с и. Защо му я оставихме?
Л и с к о. Хванете края на въжето и стискайте. Когато ви кажа, ще дръпнете
изведнъж.
Зловещият смях на проклетника, който се приближава.
Ч и м и /спира се задъхано/. А! О! /Смехът./ Там още една шапка. /Смях./
Станаха ми две шапки! /Смях./ Коя е по-хубава. Свалям първата, поставям втората.
Свалям втората, поставям първата. /Смях./ И двете.
Л и с к о. Готови!
Ч и м и. Втората върху първата. Две шапки на една глава!
Смях.
Лиско. Едноо – двее – три!
Тап! Рязък шум.
Ч и м и. А!
Радостни виковете на победителите.
Ч и м и. Ха!
Победителите викат ура.
Ч и м и. Каква е тази мрежа, която ме покри?
М о к с и. Не дърпай мрежата!
Д о м б и. Няма да избягаш!
Чими реве и вие от ярост.
Л и с к о. Елате.
М о к с и /разхожда се край пленника/. Чамичуми, какво става?
Ч и м и. Ти си магаре!

Мокси. В момента мисля само за едно – да те ритна, или да не те ритна.

Чими. Ти си магаре!

Мокси. Защото, Чамичуми, мога и да те ритна и да не те ритна. Кеф ми да те ритна, кеф ми да не те ритна. Зависи от мен, а не от тебе, разбираш ли? Ти можеш да не искаш да те ритна, а аз мога да те ритна. А ти не можеш да ме ритнеш. Ето. /Рита го./ Ритам те! А ти не можеш да ме ритнеш. На, ритни ме да вздим можеш ли? А!... Ритна ме! Лискооооо!

Лиско. Какво, Мокси?

Мокси. Той ме ритна.

Лиско. Така е, Мокси, злото винаги може да те ритне, дори когато е в капана.

Мокси се засилва ядосано и ритва Чими.

Чими /пищи/. Магаре!

Мокси. А ти си Чамичуми! Какво е Чамичуми, нищо!

Димби. Хубава гледка, а? Злото е вързано.

Домби. И можеш да си го риташ.

Ритник.

Чими. Ох!

Мокси. Ох, я!

Димби. Кеф!

Рита.

Мокси рита..

Чими /ядосано/. Този не искам да ме рита!

Лиско. Ще те рита, Чими. Щом си вързан, всеки ще те рита. Виж ти – за първ път виждам злото вързано. Има ли нещо по-хубаво от туй? Злото е пред нас, вързано. Вече няма зло. Мокси, ритни злото.

Мокси рита Чими.

Лиско. Да ритнеш злото, какво по-хубаво!

Домби. И какво ще го правим?

Мокси /бърза/. Ще си го държим и ще си го ритаме! Ще повикаме и други да го ритат. Целият свят!... Къде ще го държим? .

Лиско. Където кажеш.

Мокси. Да го върнем във варела.

Чими /панически/. Не!

Лиско. Аха!

Чими. Не там! Вътре е тъмно.

Мокси. На тъмно! И ще ритам варела!

Прас! Ритник на варела.

Лиско. Хайде!

Мокси. Започваме!

Домби. Ехааа!

Чими /крещи/. Неее!...

Четирим ата. Даааа!

Чими. Моля ви!

Четирим ата. Ахаааа!

Продължават да го пъхат.

Ч и м и. Олелелеее, ще слушам!
Л и с к о. Какво?
Ч и м и. Каквото кажете!
М о к с и. Ще ни обичаш!
Ч и м и. Даа!
Д о м б и. Ще ни ядосваш ли?
Ч и м и. Неее!
Д и м б и. Ще правиш ли злини?
Ч и м и. Неее!
Л и с к о. Ще пееш ли с нас?
Ч и м и. Дааа!
М о к с и. Да опитаме!

Запяват:

Когато хванеш злото
вържи го със въже.
Вържи го ти защото
така е най-добре.

Хем ти да си спокоен,
хем злото да реве,
да лази, да се моли
или да се кълне.

Туй лесно става
 във театъра.
Туй лесно става
 и на сън.
Остава само туй
 да става и на яве
да става щом излеземе
 навън.

Но, пипнете ли злото,
вържете го с въже,
вържете го защото
така е най-добре.